

‘HET BEGON MET EEN VERKEERDE DIAGNOSE’

Door: Karen Blommers Beeld: Charles Groeneveld

Claartje (41) werd behandeld voor een wondje bij haar schaamstreek. Een auto-immuunziekte zou de boosdoener zijn. Na vijf maanden onder behandeling te zijn geweest bij de gynaecoloog zonder verbetering, besloot de gynaecoloog een biopsie te nemen. Het bleek uiteindelijk vulvakanker te zijn. Vanwege de locatie - precies naast de plasbuis - werd besloten om ook de lymfeklieren te controleren. Aan één kant bleek het in de lymfeklieren uitgezaaid te zijn, waarna in beide liezen de lymfeklieren zijn verwijderd.

Natuurlijk werd ook de tumor weggesneden. ‘Als vrouw voel je je dan een heel stuk minder vrouw’, vertelt Claartje. Omdat ze in de overlevingsstand zat en bedacht dat alles eerst maar eens moest genezen, had ze in eerste instantie niet in de gaten dat het een enorme impact zou hebben. Ook op seksueel gebied natuurlijk. Het gevoel is er niet helemaal meer, dus ze moet alles samen met haar partner weer opnieuw ontdekken.

Claartje kreeg na de operatie nog aanvullend bestraling. De plek van de tumor, de liezen en het bekken zijn bestraald. Het voelde alsof ze in de zon had gelegen, verbrand was, de volgende dag weer de zon in moest en de dag erna weer. ‘Het was heftig, maar ik moest het ondergaan’, vervolgt Claartje, ‘het niet doen, was geen optie.’ Na de behandelingen wilde Claartje weer vooruitkijken, maar ze wordt dan geconfronteerd met het mentale stuk. Is het weg? Blijft het weg? Hoe groot is de kans dat het terug komt? Ze wil ervan uitgaan dat het niet terug komt. ‘Ik wil niet leven met angst’, vertelt ze. ‘Maar toch is dat

lastig, want op het moment dat je ‘iets’ voelt gaat toch dat alarmbelletje weer rinkelen. Het zal toch niet... het vertrouwen in je lichaam is wel weg.’

Vulvakanker of schaamlipkanker komt niet vaak voor bij jonge vrouwen dus je vraagt je af: hoe kom je er aan? Claartje heeft fijne gesprekken gehad met een consulent van de organisatie Care for Cancer en daarin werd haar onder meer verteld dat alle vormen van kanker steeds vroeger voorkomen, dus ook deze. ‘En dat is iets wat je niet verwacht’, vervolgt Claartje. ‘Op het moment dat je naar een gynaecoloog gaat voor een wondje, denk je niet gelijk aan kanker, zeker niet deze vorm.’ Claartje had zelfs nog nooit gehoord van vulvakanker. Haar klachten waren niet ernstig, alleen brandde het wondje bij het plassen. Vanwege haar leeftijd dacht de gynaecoloog in eerste instantie niet aan kanker, maar heeft zij haar behandeld voor een auto-immuun ziekte. Totdat bleek dat het kanker was. Toen is ze gelukkig heel snel geholpen. Tussen de uiteindelijke diagnose en de operatie zat 2,5 week. De gynaecoloog erkende dat ze een verkeerde diagnose had gesteld die niet meer hersteld kon worden, maar er moest - toen de diagnose duidelijk was - zeer snel gehandeld worden. Dat kon gelukkig, ondanks de drukte in de ziekenhuizen vanwege corona.

Het besef kwam achteraf

Claartje heeft niet goed doorgehad hoe heftig deze operatie eigenlijk is. Dat besef kwam achteraf. De tumor was niet groot, maar er moest ruim omheen worden gesneden, ook naar binnen toe. Zitten is pijnlijk, want ze zit gelijk op haar schaambot, maar daar leert Claartje inmiddels mee om te gaan. ‘Je moet ook wel’, zegt ze. Ze wil zich niet laten belemmeren en ‘gewoon’ haar ding blijven doen. Door haar ziekteproces is ze

‘Ik wil niet leven met angst, maar toch is dat lastig. Op het moment dat je ‘iets’ voelt gaat toch dat alarmbelletje weer rinkelen. Het zal toch niet... het vertrouwen in je lichaam is wel weg.’